

ALUMNI ACHTERAF

Deze twee psychologen brachten hun werkzame leven door op plekken die je eerder met vrije tijd of een tropische vakantie associeert: de kroeg en Suriname. De een werd ober toen er geen werk meer was in de psychologie, de ander specialist in seks- en relatievraagstukken.

✍ ELLIS ELLENBROEK

RETOURADRES: RUG/A&F, POSTBUS 72, 9700 AB GRONINGEN, NEDERLAND

COEN VAN UHM (68)

STUDIE psychologie 1969-1978 **WAS** kelner bij Huis de Beurs in Groningen **FAMILIE** getrouwd met Gabriëlle (58); kinderen Ruth (23) en Juliette (21); uit eerder huwelijk Lieke (34) en Marin (31) en Max (29); drie kleinkinderen en twee op komst **HUIS** Eengezinswoning aan rand centrum Groningen **MAANDINKOMEN** ca. 1000 euro netto (AOW en aanvullend pensioen)

'Grafische vormgeving kwam er uit de beroepentest. Ik snapte er niks van. Ik had geen enkele affiniteit met vormgeving. Ik had een hoog cijfer voor Frans en ging Frans studeren. Maar wat waren de colleges schools! Ik maakte snel vrienden op Selwerd 2, de studentenflat die dat jaar voor het eerst bewoond werd. Allemaal eerstejaars,

sommige deden sociale wetenschappen, daar ging het allemaal zo losjes, facultatief, ik was er jaloers op. Ik ben overstapt op psychologie.

Ik liep stage bij een orthopedische instelling voor minderjarige meisjes, bij een psycholoog die een promotieonderzoek deed. Daarna heb ik bij een koepelorganisatie van jeugdzorginstellingen gewerkt aan een onderzoek. Vervolgstudies konden niet doorgaan vanwege bezuinigingen. Ik solliciteerde hier en daar nog op functies die bij mijn studie aansloten en ben toen gaan werken in De Brasserie, een mooie zaak die niet meer bestaat. Ik moest een baan hebben, er was een kind op komst. In 2006 ging ik naar Huis De Beurs. Iemand had tegen de toenmalige exploitant gezegd: Die vent moet je aannemen, die neemt veel volk mee. En zo ging het ook.

Ik werkte vier dagen per week. Alleen tijdens kantooruren. Nooit 's avonds, nooit in het weekend, nooit op woensdag. Misschien klinkt het aanmatigend, maar ze zagen mij als het gezicht van Huis De Beurs. Huisvrouwen, kunstenaars, de mannen van de milieudienst, dubieuze zakenlui of Ommelanders, met iedereen wist ik om te gaan, telkens ontstond er een kort contact. Zou kunnen dat mijn studie psychologie daar toch aan bijgedragen heeft. Ik had ook een zwak voor de studenten waarmee ik werkte. Vorig jaar is de zaak overgenomen, en ontstond er een bedrijfscultuur die de mijne niet was. Aanvankelijk zou ik pas op 27 oktober stoppen – mijn verjaardag –, en dan nog een dag in de week blijven werken, maar daar heb ik van afgezien. Mijn laatste dag, in april, was fantastisch. Ik was die dag vrijgesteld. Ik heb mijn fuchsia-kleurige kostuum aangetrokken en daar de hele dag rondgelopen. Ik had plezier in mijn werk. Ik zou alles zo weer overdoen. Toch heb ik het nog geen moment gemist.'

coenvanuhm.blogspot.nl

GLENN LECKIE (66)

STUDIE psychologie 1970-1977; promotie in 2010 over angstverwerking **IS/WAS** directeur Stichting Lobi, universitair docent, consultant in eigen praktijk **FAMILIE** getrouwd met Nesta (66); zoon Jason (39) en dochter Vanessa (37); drie kleinkinderen **HUIS** vrijstaand huis in Paramaribo **MAANDINKOMEN** ca. 1200 euro netto (uit werk, AOW en pensioen)

'What makes people tick? Die vraag interesseerde me al vroeg. Ik had over Freud gelezen en dacht: Dát is wat ik wil. Met een beurs kon ik naar Nederland, mijn vriendin – nu vrouw – was me al een jaar eerder voorgegaan, voor een studie Engels aan de RUG. Wij wilden terug naar Suriname. Dat was bijzonder. Iedereen uit

Suriname wou in Nederland blijven. De mensen hebben ons voor gek verklaard. Iemand van de gemeente Groningen belde nog: Weet u dat zeker, meneer Leckie, dat u dat wilt? We zaten in een bijna leeg vliegtuig terug. De welvaart in Suriname is misschien niet te vergelijken met die in Nederland, maar het welzijn is beter, het klimaat, hoe de mensen met elkaar omgaan, het eten. We wilden wat betekenen voor het land. En we wilden onze kinderen hier laten opgroeien.

Ik ging werken bij het Medisch Opvoedkundig Bureau in Paramaribo, waar ik kinderen en adolescenten met gedragsproblemen zag. Mijn eerste salaris was lager dan de beurs die ik in Nederland kreeg! Na zes jaar werd ik directeur van de Stichting Lobi, Surinaams voor liefde. Ik was daar al counselor, alle mensen met seksuele problemen werden naar mij verwezen. Lobi is een stichting voor een verantwoord liefdesleven, breder dan seksualiteit, al is dat laatste wel waar ze mij op verjaardagsfeestjes het meest naar vragen! Ik ben met pensioen, maar werk nog volop. Ik heb een adviespraktijk. Patiënten worden naar mij verwezen, nog altijd veel adolescenten, en ik doe consultancyopdrachten. Als er iets speelt rond seksualiteit komt men bij mij. Pas nog belde een krant voor commentaar op het escortbureau voor vrouwen dat in mei in Suriname van start is gegaan. Ik geef ook colleges op de Anton de Kom Universiteit.

Ik ben een workaholic, ik heb nooit langer vakantie kunnen houden dan twee weken. Als ik niet werk, ben ik niet gelukkig. Niemand gelooft dat ik 66 ben, ikzelf ook niet. Men schat mij voor in de vijftig. We houden van gezond eten, ik ben een vitaminefreak. En we bewegen veel. We zijn dol op dansen, wekelijks dansen we de salsa.'